

Η συρρίκνωση της ανθρωπιστικής Παιδείας

Του **Κώστα
Ν. Κωνσταντίνου**

Λες και οι υπουργοί Παιδείας του ΣΥΡΙΖΑ πήραν διαζύγιο από τη σκέψη. Καμία άλλη εξήγηση δεν μπορώ να δώσω για αυτή τη γενικότερη ιδεοληψία (έστω, πρόθεση) καταδίωξης των Αρχαίων Ελληνικών και της ανθρωπιστικής Παιδείας. Όσο πιο άδαιο το βαρέλι του λόγου, τόσο πιο βαρύγδουπες οι δηλώσεις

περί εκπαιδευτικής «μεταρρύθμισης». Δεν χρειάζεται πολλή τιμιότητα και ευστροφία ώστε να καταλάβει κανείς ότι οι έφηβοι στη Μέση Παιδεία, όποιο (μα πραγματικά όποιο) επάγγελμα σήμερα και να διαλέξουν, για να τα βγάλουν πέρα στον ανελέητο αυτό κόσμο χρειάζονται βαθύ διανοητικό εξοπλισμό και συγκρότηση που μόνο μια γενικευμένη παιδεία μπορεί να προσφέρει. Μια παιδεία που βασίζεται στις αρχές εκείνες που κατέστησαν τον ανθρώπινο πολιτισμό αξιοβίωτο. Από πού νομίζουν ότι φορτώνει το ποτάμι της σκέψης;

Για να είμαστε δίκαιοι, το κακό δεν είναι σημερινό. Με την περαιτέρω όμως συρρίκνωση της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας, της Ιστορίας και της Λογοτεχνίας οι νέοι άν-

θρωποι μεγαλώνουν χωρίς μνήμη πατρίδας. Μακριά από την ανακάλυψη των δυνατών στιγμών στην ιστορία του πνεύματος. Με φόβο για το δάσος του ανθρώπινου διανοητικού θαύματος. Χωρίς τη συγκίνηση του πόνου, τη γνωριμία του άλλου και την περιπέτεια της επιστροφής στην πηγή. Δίχως μουσικές μυρωδιές.

Φαίνεται ότι πρόκειται για συνειδητή επιλογή των κυβερνήτων να ανατραφεί «διαφορετικά» η νέα γενιά των Ελλήνων. Η σημερινή ελληνική εκπαίδευση δεν εχθρεύεται απλά την ανθρωπιστική παιδεία. Αποφεύγει μετά βεβαιότητας να εργαστεί για την ανάδειξη (υπό τους όρους της ηθικής, της αισθητικής και της ευαισθησίας) των ηγετών και των ευαίσθητων πολιτών του

αύριο. Είναι ο πιο σίγουρος τρόπος για να κατασκευαστούν ανυποψίαστοι καταναλωτές ενός έτοιμου Μέλλοντος. Κανένας όμως λαός δεν μπορεί να ζήσει έτσι. Θα εγκολπωθεί νομοτελειακά τον Φραγκολεβαντισμό. Τι είδους λοιπόν σχολείο ονειρεύονται; Προφανώς ένα σχολείο που εξαντλείται στο μινιμαλισμό του «χρήσιμου» και στην «αντικειμενικότητα» της μεζούρας ώστε να εκπαιδεύεται ο πολίτης (αν μπορεί να χαρακτηριστεί πλέον έτσι) στην βολική για τις εξουσίες αχρηστία. Καλός πελάτης για την κομματική εξυπηρέτηση, υπάκουος εντολοδόχος στις διαταγές των αρχηγών. Πόσο πιο δυνατά να το φωνάξει ο Δελημούζος; «... Ο κάθε άνθρωπος ζει αληθινά και εντατικά τον εαυτό του κυρίως στον τόπο,

στο έθνος, που ασύνειδα τον έχει μορφώσει. Το ίδιο και ο ανθρωπίνος πολιτισμός δεν είναι κάτι αόριστο και αχρωμάτιστο, αλλά η συνισταμένη από εθνικούς πολιτισμούς. [...] Στους εθνικούς πολιτισμούς έχει αποθέσει η ανθρωπότητα τους θησαυρούς της, και σ' αυτούς βρίσκομε ζωντανές τις ανθρωπιστικές αξίες, όσες δηλαδή δεν αντιμάχονται την ηθική». Αυτές τις ανθρωπιστικές αξίες και την ηθική αντιμάχεται σήμερα εν πλήρη συνειδήσει η ελληνική πολιτεία. Που δεν μπορεί να κατανοήσει, με το φαιδρό εσμό των συμβούλων και παρακοιμωμένων, ότι όλα αυτά δεν είναι θεωρία αλλά πράξη ζωής.

*** Ο Κώστας Ν. Κωνσταντίνου
είναι φιλόλογος
στο 3^ο Γενικό Λύκειο**

<http://kostaskonstantinou.com>